

DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

Vu iméni prêkmurske evang. šinjorije reditel
i vďávník: FLISÁR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morajo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednók na mêsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsáki ev. dühovnik i vučitel.

Spômeni se, da nedelni den posvetiš.

(I. Moz. 2, 2—3.)

Že kak šolska deca smo se mogli navčiti tó trétjo zapôved Gospodnovo, štera nam velí, naj posvetimo te sêdmi dên, nedelo i tûdi drúge svêtké. Na te sêdmi dên si je ešče Gospodin Bôg počino i blagoslovo, posvéto ga je. Záto bi na té dên i mi mogli mér meti od svetske brige, posvétiti bi ga mogli, da blagoslov dobimo od njega.

Ali kak míslijo ništerni zdržati tó trétjo zapôved? Ništerni tak, ka se gder pri kakši dveraj, ali pri kakšoj sojeh naslonijo i glédajo nemárno v zrák, gda drúgi lûdjé k Božoj slúžbi hitijo. Drúgi pa idejo v svoj vreh v peovnico, ali z svojimi prijáteli po šašorkaj i míslijo, ka so zdržali nedelo, ár so nê delali vsakdenšnjega dela — nê so oráli, ali drva sekali.

Jestejo tûdi tákši zgrablivi, kí nemajo nê svêtká, nê nedele, ár se ešče i te vprežéjo v járem za volo zemelski dobrôt, têla i žalôdca. Pozábijo, ka na tákšem deli nega Božega blagoslova. Slab pôv, srmaštvo i drúge nevole — ali je tó nê Boža kaštiga nad denéšnjim národom, šteri vse ménje posveti nedelo?

Nê je dobro skušávati Gospodnoga Bogá, ár On ne bíje z botom. Za volo naše vúkosti i nemárnosti nás te i tam pokaštiga, gda i gde si niti ne míslimo.

Nega na zemli tak zaposlenoga člo-
vôka, kí bi v nedelo nê meo časa na edno,
z srcá shájajôčo molítev.

Komi se niti v nedelo ne sklúčijo na
molitev roké, tisti je po iméni lahko stô-
krát krstšenik, ali v dühi je pogan, süha
ničvrédna vêka na stêbli Kristušove cêrkvi.
I kelko tákši sühi vêk jeste! Záto je pa
svêt tákši, kakši je.

Či bi pri tak zváni krstšanski národaj
práva bogábojaznost vládala, te bi se nê
trbelo ednomi národí vedno bojati od drú-
goga i z trúdom, z nojom vküpersprávlé-
ne dáre na orožje, na bojno pripravlanje
potrošiti. Kelko velikoga, národí na blago-
slov slúžéčega bi se daló z têmi miliárdi
napraviti! Lûdjé so zaistino düševno slêpi,
da tó ne previdijo. Nevörnost, nepobožnost
tak rodí srmaštvo, nevoló, peklenstvo za
cêlo človečanstvo.

Vsega toga eden najvêkši zrok je pa
tô, ka dosta lûdí ne zdrží tó trétjo zapô-
ved, nego vöokrôžijo cêrkev, neščejo čüti
Rêč Božo, štera je na pokôro zové, na
bogábojaznost, poštenost, lübéznost osnávla.

Ki niti v mêseci, ali mogôče v ednom
leti niti ednók neide poslúšat Rêč Božo,
kak more tisti kaj pobožnosti znati? Nê
čüdo, či po časi sploh poganski postáne.
V nôvom vrêmeni je tó edna grda návada
(štero tê blódni i zvišeni za moderno
držijo), hrbet obrnôti cêrkvi, zateknoti vüha
pred Božov Rečjöv. Ali lahko povêmo, ka
samo prázne gláve i práznoga srcá vörn-
iki zaničávajo i okrôžijo vö cêrkev. Či bi

gde kakši cirkus bio za senki glédát, ali kakša drúga norija, tam bi se pali notri lúdjé, eden bi prék po ovom leto, či bi v tistom cirkusi samo dvá osla trôbila na nôto i drúgo ne bi bilô. Vse tô bi je interesiralo, bi preveč za njé bilô, ali Rêč Boža — právijo — je nê za njuve „čedne“ glavé.

Nê čúda, či so tákši „môdri“ prôti cerkvi. Ali Gospodin Bôg i tákše má pri-liko spokorití, samo ka je On velike potrpilivosti.

Vnogokrát je pokaštiga v deci njiho-voj. Ár ona deca, štero so starišje nê návčili na pobožnost, moliti i Božo Rêč poslušati, nede poslušala i poštvjala i svoje stariše. Kak more biti poštena tista mladézen, štera od stareši slabo példo vidi? Kakše bode dête, štero stariš nigdár ne pela v cérkev i mogôče niti ne pošle, nego sploh vkraj vráča od njé? (Tákše zvirine človôče túdi jestejo.) Zaslúži tákši stariš tisti žalosen nájem, šteroga dobí od svojega deteta.

Záto, gda se tóžiš, ka je svêť tak húdi, živlênje tak nevolno eti na zemli, deca so ti tak nesmileni, mladézen nepoštêna, te si zmisli, ali si ti nê túdi kakši zrok tomi; tvoje nepobožno, od cerkvi i

od Gospodnoga Bogá vkraj obrnjeno živlênje? Vnogokrát je tak.

Záto prvle, kak bi eden i drúgi sôdo svêť i krvio bi za nevole etoga svêta drúge i Bogá, naj vardene vsáki svoje živlênje. Či je nê zvišeni človek, mogo de prevediti svoj greh i pravo de pred oltárom: „Gospodne, odpústi meni grehšniki“ — kak je nigda te pokôro činêči publikánuš pravo. Mêrne dúšne vêsti, blájženi človek je samo tisti, ki se ne spozábi z Bože zapôvedi: „Posvétí nedelni déň.“

JUVENTUS.

Vu cérkvi.

Brnijo, donijo zvonovje,
Daleč čúje glása válovje;
I kako k-hladnoj vodi jelen,
V-cérkev se pašči zdrav, nevolen.
Napunjena z-pobožnim lúdstvom,
Z-verov i poníznim obrázom . . .
Vu srdcáj nega več zburkanja,
Z dúšnim mirom so napunjena.

Doj séde mladénc i stári . . .
Zglási se spêvanje, žoltári.
Národ je vse v-ednom razmênji,
Vu spêvanji, Bogá molênji.
Glavô si vu dlaní pokríje,
Srdcá svojga britkost odkrije:

Trê deklin hištôria.

Pisala Gyarmathy Žigmondova. — Poslovenčo Flisár Ján o š, vp. vučitel.

I. Gizdáva deklina.

1.

— Že so pá tú!

Ta mláda, lépa deklina: Železen Hermiaka se od oblôka nazá obrnovša, tak gléda na mater, da bi od njé odgovor čakala.

— Naj idejo sirotičje, vê so nikomi nê na škodo.

— Víšešnji, neprijétni so že!

— Oh nê, Hermina, drúgo je tvoja falinga.

— Ah, ka bi bilô, mama!

— Ráj bi bila, či bi ti sáma prišla gori na tó. Samo bár si málo premišlávaj vu sebi, mogôče sáma od sébe vó náideš. I či vó náideš, strêbi vó z-svojega srdcá, kak mlajino z-cvétja; i nedopústi, či moja, ka bi tam ostála pri njem,

ár mlajina bole rasté, kak cvétje i za krátki čas je zadúši.

Prijétnoga gospodskoga stanovánja oblocke na prestranno dvorišče glédajo. Dvorišče skrbno gájena gingava trata pokriva; kre njega kólna pôť pela; na dvá kraja pôti lépo obrézani grmičje stojíjo. Po pôti se trôje decé bliža. Viditi je, ka so bogme nê kákša gospodska dečica, nji oblêka je prôsta, ali pogléd črstvo blisčéči, obráz gingav, liki cvetêče rôžice. Radost je je glédati.

Mariška, ta najstarêša, za rokô pela to ménše, kusto Lottiko. Andri, med njima te srédnji vu lepom, čednom znášanji i držánji, je prispodoben k-onoj lépoj, kêpešnoj deklini, štera tam pri oblôki rávno nekáže níkše vékše radosti k-njih prihájani.

Tê trôje decé cêli pregrêšek je nika drúgo nê, samo li tó, ka so tê prezvišene, gospodske,

Z-molítvov pred Gospodna stôpi,
V-pobožnosti dŰšo ponôvi.

„Vekvečen král! k-tebi kričimo,
Prídi k-nam králevstvo Božíčno!
Véseli, blagoslovi dŰše
I posvétí vse, ka je naše!
Nevtáji nam zemelski dobrôt,
Potrêbna nam vdéli z-tvoji rôk.
Daj, da bode brêg i dolina
Blagoslova tvojga vretina!

Či nás bičúješ, ali káraš:
DŰš čistôčo naprê pomágaš;
Križ, mantró mirovno znášamo,
Štero je po tebi nam dáno.
Gospodne, vodi nás za ramo,
Gda v-kmici hodimo nevarno . . .
Či se bár bregôvje vtonijo,
Pri tebi nás nepogrozijo!

Slaboga nedopústi vtrêti,
Nedúžno mantrán'ga podrêti,
Vandrara voditi nehênjaj,
Ostávlene mílo podpéraj,
Kí vu teški mantraj ležijo,
Vu bolezní britkí skuzijo,
V-robstvi bodôče oslobodi,
Vmérájôče pripelaj k-brôdi.*

Tak doní rêč, glás v-nébo ide,
Žnjôv prošnja ino hvála díke,

'I ešče vnogo v-srdcáj skrití
Prošnj, boleznost, vu njí zakrití.
Štero glasno nemre praviti,
Al' prvle, kak záča boleti
Srdce gene, gučijo vústa . . .
Pri Bôgi ona nedo pústa.

V-cérkvi znôva tihoča gráta,
Vsáki z-mesta stáne, odhája;
Čúta na vse kraje neséjo,
Mislí njím na rêči visijo.
Na poláj, bregáj i dolínaj,
Na delí, pri plügi, pášnikaj,
Močno stojéči nasledújo:
Vero i rêč Božo zdržijo.

TOMPA MIHÁLY
(F. J.)

Notri zvoníjo.

— Párno zgovárjanje. —

Za versko naprêdánje vu biblínskom večéri. — Naprê dáta: Štefan i Jánoš mládíva kmeta.

Naprê sta dalá v-Soboškoga ev. žen. družstva verskom zvečarki Berke Ernest i Talányi Ferenc šestošolca.

(Notri zvoníjo. Števan gazda na podôknaj pred hižov na máloj stolici sedí i kadí. Jánoš gazda se v cêrkev pašči i rávno tá pride.)

Jánoš: Sediš, sediš Števan.

Števan: Ka me pítaš tákše, či sedím? Vê me tak vidiš, ka sedím! Čúdnó. Či že drúgo nevêš praviti, zaká me rávno tó pítaš, či sedím.

lêpe deklíne: Železen Hermine bližánja žlajta,
dvê sestér, Hermine materé sestré otroci.

Hermine mati je hirešnja lêpa samica bila,
štero si je eden bogat zemelski gospôd za tŰ-
várišico vzéo. Té trôje decé mati je nê bila lêpa,
pôleg toga na edno nogô malo plantava i da je
nê štela z-sestré milošče živetí, je k ednomi sir-
maškêšemi kmétskomi mladénci šla k-môži,
šteroga cêla vrêdnost je z-ništeri falátov zemlé
i z-prôste híže stála; ali teví dvê sestri sta si
nigdár nê odtoga mislile, ka bi se za toga po-
ložája volo edna od te ove odtúhile. Vu lêpom
sestrínskóm občúténji sta živele obêdvê; ta bo-
gata i ta siromaška famílija. Ta Kováčova famí-
lia (tô je bilô toj siromaškoj imé) je vsáko ne-
delo na obed bila pozvána v-kaštel i Železnova
gospá je tŰdi večkrát pri Kováčovi ostála na
júžini, štero je vsigdár svétek bio pri toj siro-
maškoj hiži. ❁

Tak se je osmávlala gori Hermína, ta bo-
gata deklína i v-tom je nika čúdnoga nê vidla
zaprva. All gda je ta prvêša hižna vučitelkínya
odišla i na njé mesto je edna prebrána, zvišena
dáma prišla, štera se je za jáko veliko peršôno
držála, je tá nedužnoga srdcá deklína tak čútila,
ka vučitelica negléda z dobrími očámi njé siro-
maškêše rodbíne. Či je tó bár nê sáma sebi ová-
dila, ali vsigdár se njé obráz zažáro, gda je njé
tetica, Lottí nénika, v prôstoj ôpravl, z-svojov
prôstov dečícov i prôstim možom k-njim prišla.
Môž njé je bár nê dostakrát prišao, ár je bete-
gŰvao; pri málom vérstvi je navékše vse deio
žena odprávlala. Gda je v-pôle šla, je vsigdár
dobroga srdcá sestro oprosila, naj siromáki, vu
vodenom betégi ležêčemi možê, nika malo župe
pošle za obed — deci pa naj dovolí, ka k-njé
prídejo obêdivat, za njih volo tak nede trbelo
več kŰhati.

Jánoš: Dobro je, Števan, dobro, vidim ka sediš, ali ka delaš tak?

Števan: Da bi me nebi čemerio! Jeli pa ne vidiš, ka delam? Ali se pa norčariš z-méne? Človek ne vè, ka je vékše pri tebi: jeli tí, ali pa špotárjenje?! Ka delam? Vè pa vidiš, ka kadim!

Jánoš: Perse, ka vidim Števan i rávno záto te pítam, ár je tó nê delo. Tó je samo tákše zobstojnsko manjárjenje.

Števan: Ka je tó nê delo? Ka je pa te? Jeli pa ne vidiš, ka vu vsákom megnenji z-plúči ednók sopnem i vu vsákoj pô minuti ednók plú-nem. Tak je tó pri tebi nê delo? I pri vsem tom je dnes počinka dén. Ti bi me nájprvie pogovárjao, či bi dnes példodenem drva sekao, ali kaj drúgo delao.

Jánoš: Z-rečjov, Števan prijátel, tó znáš, ka je dnes nedela, dén počinka i nê dela.

Števan: No viš, nemrem znati za koj štimaš ti mené? — Ka bi i tó nebi znao: Vö sem spuno vsê šést razrédiv osnovne šóle, pa te nebi znao, ka gda je nedela?

Jánoš: Te pa vendar dobro nečúješ, prijátel?

Števan: Kakti jas? — Nečújem! Lehko se ti je pamet zmêšala, Jánoš? Jeli sem pa nê čüo do etoga mao vsáko tvojo rêč, štero si mi pravo?

Jánoš: Istino máš, Števan, moje reči si čüo, ali nečúješ tisto, štero je dosta bole naprê valón — zvoná glás nečúješ.

Števan: Zvoná glás! Kak so obrpvim zavónili, od onoga hipa mao vsigdár eti vönê sedim, pa ešče kak rad poslúhšam zvonenjé, dúša se mi tak veselí. Ešče mi i v-pipi dohan ráj gori.

Jánoš: Vu tom nedvojim, Števan prijátel, aii pa dónok tak mislim, ka zvoná glás nečúješ. Ár znaj, ka mámo dúhovne i telovne vühé.

Števan: Kakda? Dúhovne vühé? No ka je pa tó za norije? Vè niti dúhá nega. Jas sem ga ešče nigdár nê vido. Jeste veter, jeste zrák. Ali dúh? — Pa te ešče k-coj dúhá vüha? — No, pa ka ešče nê! — Ka osel má vüha, tó znam. Pa ka je i tí máš, tó vidim. Nigda so mi vu šóli školnik túdi dostakrát ošlátali moja vüha. Tak znam, ka jas túdi mam vüha. Ali, ka bi je dúh túdi meo? No tó dónok... Jeli si pa ti že prijao ona vüha?

Jánoš: No, Števan prijátel, tó je vse edno, kakoli ti misliš, pa dúh dónok má vüha. Što má dúhovni žitek, on má dúhovno slihšanje. Što pa samo teli živé, on samo telovne vüha má. Tak je, kak je tó prorok povedo: „Májo oči, ali nevidijo, májo vüha i ne čújejo!“ Ár je tak, ki nečúje vu zvoná glási Bože pozávajóče reči, on je li tákši, kak tó prorok právi: Má vüha, ali nečúje.

Števan: Pa jas bogme jáko rad čújem zvoná glás. I túdi ga rad poslúhšam. Ár, ka bi znalo z-toga priditi, či bi nebi zvonili? Tak sem se že

— Prav máš, Lotti, srdcá rada včinim. Naj samo li pridejo, gdakoli, vè je tak trnok rada nam, náimre Andriša, šteri je jáko spodoben k-nájnomi preminóčemi oči, ki so hírešnje lepote móž bili, Bóg njim dúži dobro dáj!

— Rávno si ti túdi tákša, Emma.

Dvě sestri sta si lübeznivo nadale zgovárjale i ta lépa Hermina si je vu sebi mislila: Kak je dobro, ka eta gospodska samica, vučitelica, nerazmi vogrski.

Kováčova je odhájala i sestra je jo znöva opominala, naj li pošle otroke vsigdár k-një, gda de një v-póle trbelo idti.

I deca so prišli, tetica je je vsigdár pobóžala po glaváj i batrivila:

— No, dečica, kak so pa ájta? V-tihoči, vu miri želéjo bidti. Dobro je, moji drági, tak ji nedranfajte, naj si počivajo, siromák, dolí si sposedte, preci mo obêdivali.

Mariška, tak da bi se od koj bojála, na kükli ednoga stolca sedi, njê ménša sestrica okóli po hiži gléda i kak v-pamet vzeme svojo zménjajóčo pajdáškinjo, sivkaste dlake mujco, se preci k-një pridruži, obiné jo za šinjek, na štero se mujcika túdi k-një stisne i záča přésti. Andriš k stoli stáne i v-róke vzeme edne v-précimbne táble zvézane knige i gori je odpré. — Hermina se na njega ozúri:

— Jeli nemaš zamázani rók? Précimbno zvézane knige so samo v-čiste roké valón!

Pojbárec se zažari, oči se njemi zblisnejo, vküppóči knig táble i vu sebi govori:

— Mi se túdi mámo šegó mujvati!

— Prav máš, moj sinek! — i tá dobroga srdcá tetica ga z-roköv vdíljek po obrázi milo pogládi, na štero vučitelica pita: Ka jeste?

Ta mála Lottika je túdi samo teliko rážmila z-toga, kak vučitelica; ali njé málo srdcé se je záto sómnilo, ka brátšeka nika boli, ár je

k-coj navado. Gda se v zorje zglási, znam, ka gori trbê stánoti. Tákšega hipa naprê poiščem pri štampeka nogačaj skriti paličen glaž i fejš potégnum ednók žnjega, potom gori stánem i vóidem v štalo k-máhri.

Jánoš: Tak ti Števan, mesto toga, ka bi predvsém Bogà inolo, se palinke napijêš.

Števan: Nê mesto molitvi, nego záto ár me pokrepi, móč mi dá.

Jánoš: Jas pa tó právim, ka molitev dosta bole pokrepi, kak palinka.

Števan: Gda ob sêdmoj zvonijo, kak je tó dobro znati, ka je cajt záutrikivati. Človek ne nosi vsigdár sehom vóre, i kak je prav tákšega hipa zvon. Njega glás se na vse kraje daleč čuje. Obpoldné pa zná človek, ka je cajt obêdivati i malo počivati.

Jánoš: Z-rečjôv, ti samo za črvá volo držiš zvonenjé.

Števan: Ka bi samo za črvá volo. Ešče je i záto dobro zvonenjé, ka človek zná, gda trbê máhro napájati. Ešče bi potrebno biló, či bi tak popoldnévi okóli štrte vóre túdi zvonili, ka bi človeka opómenili na napájanje i na júživanje.

Jánoš: Z-rečjôv, zvon se za márhe volo glási?

Števan: Nê samo. Vém pri pokopáliščaj túdi zvonijo. Tak lepô se glási zvon tákšega hipa. Kak velika je vnjem žalost i túdi trôšt, ka ešče vse!

Mariške pogléd jáko tužen gráto, Andriša obráz i oči pa žarke; nika je nê v-rédi; Lottika čúti, ka je nê. Gori skoči od mučjike, i pomali tá štanka k-brátšeki, gladiti njemi záča rokô i v-oči njemi gléda z nedokončanov lúbezniostjov.

Tetica vse tri pomilúje i ercé:

— Andriš, jedino li ti znáš meni tákše slive nabratí, z-šteri je megla nê doli zbrisana, idi, moj sinek, naberi k obedí žnji níkeliko zrn, ná Mariška, zdévaj je v-ete korblec, potom de pa korblec tvoj...

— Jaj, da je prelèpi, zlátí! — vdári mednjé Lottika.

Tetica i njé túdi išče eden tákši máli, prelèpi korblec; Andriša pa z tém trôšta, či de tak vrlí pojbar, ka njé slive naberé, popoldnévi obsedlájô toga máloga plavka i lehko de gezdo na njem, kak dugo de se njemi vidlo.

(Dale)

Jánoš: No viš, drági prijátel, moj Števan, dopústi mi, ka bom te lúbezniivo na tó opomí-nao, ka je tó že késna pokóra. Nê se nam vu tom trbê radúvati, gda že k pokopálišči zvonijo. Tó onomi, kí že v škrinji leží, nika nevalá. Tečas trbê zvoná glás poslúhšati i čúti, dokač živémo. Ár či ne hodímo vu Božo hižo, teda ne-čújemo Bože reči, Božega pozávanja.

Števan: Tó jas moj prijátel, doprinesém eti domá túdi.

Jánoš: Tó ti jas, moj Števan, neverjem. Či bi ti tó eti domá odprávlao, teda bi dosta ráj hodo vu cêrkev. Vidiš, Gospon Kristuš je svojo molitev vu sebi spuno, gde domá pri hiži, gde vóné vu púščávi, na pólí, gde na mórji. Ali záto je dônok vsáko soboto šô vu cêrkev túdi. Nê je níti ednók zamúdo. Pa je njemi tó nê tak potrebno biló, kak nama, Števan.

Števan: Vu tom pravico máš, Jánoš. Prišestno nedelo mo uprav šô jas túdi. Ali dnes že tak nebi prišao tá.

Jánoš: Človek nígdár nevê, jeli se včáka prišestne nedele. Dosta bogše je, či nezamúdi ni edne prilike.

Števan: No, tak bom šô, samo eto pipo dochána naj skadim, da naj nepride na škodo. Samo idi, vê za tehom pridem.

Jánoš: Z-toga véndar tak nika nede, Števan prijátel. Deni ti li doli tó pipo, naj se kadi záma i hodi z menom. Hodva obá vkúper.

Števan: Bojdi ti tak, kak ščéš. Zdá mo te ednók bôgao. Tečas pogasim dohan. Lí hodva, ár prečl hênjajo zvoniti i nebi rad bio, ka bi vsáki mené glédao. (Goristáne i Ideta.)

Kak je te zgübleni sin nazáj najšo dom.

Sin edne dovíce, kí je vu svojoj nemérnoj naturi nej bío zadovoljeni domá, je ostavo mater, dom i je odišo po šúrkom svéti bôgši stá-liš, srečo iskat. Ali vu pokvarjenost je tak daleč notrispadno, ka je na zádne na smrt obetežo. Gda njemi je zdravnik povedo, ka samo ešče pár kédnov de živo, vu svojoj zapúščenosti i samosti se je spómeno z materé i njej pismo piše, vu šterom vadlúje svojo hüdôbo i píta: „Mama, smem k tebi nazájpridti, naj domá vmer-jém?“ — Mati je nej pisala pismo, nego spaki-vala se je i z tím nájprvéšim cugom se je sáma odpelala po siná, kí je samo na dvôje čako:

na materé odgovor i na smrt. Gda je vu hižo stópila, gde je njé sin na posteli ležo, je k njemi stópila i ga je kúšnola. On njej žalostno erčé: „Mama, ne čini tó, jas sem dosta hūši, kak bi pa vrēden bio, ka bi me ti kúšnola.“ Matí je nej odgovorila, nego ga je ešče ednók kúšnola i njé skuze so na njega obráz kapale. Na tó je okóli poglédnola po hiži i je vkúperpobérála njegvo gvantanje. Ona je kcoj glédo, kak njemi je vse pripravlala, srakico, obütel, kak njemi pokefá krščák i pregledáva te ponošēni kaput, na šteroga njej z óči debele skuze kápajo. Ripajóči jo pita: „Mama, ka tó delaš?“ Ona k posteli stópi i njemi med skuzami smeheč erčé: „Midvá 'va domó šla, dēte moje, kóla, štere so me z kolodvora ese pripelale, čakajo pred hižov.“

„Dnmô? Mama, domô?“ pita te sin, „je tó nej edna senja?“ — „Nej, nej moj sinek, tó je nej senja, ti boš z menom šo, naj dom i Bogá najdeš.“ — Gda sta že doj po stubaj šla, na mater naslonjeni, erčé on: „Mama, tó je rávno tak, gda Gospon Jezuš toga zgüblenoga siná domô pela; tó je kak vu nebésaj, ka me ti lübiš, tvojega nepokornoga siná.“ — Domá ga je že njegova nigdašnja postela pripravleno čakala i gda si je vnjó légo, se je zajoko. Za edno malo notripride mati, si k njemi séde i ga gládi po glávi, kak da bi ešče málo dēte bio. On njej erčé: „Mama, či bi Bóg tak lübeznivi bio i tak odpüstiti šteo, kak ti, té bi ga proso, za volo Gospon Jezúša, ki je za grēšnike mrô, za odpüščenje moji grēhov.“

Ona njemi odgovori: „Oh, dēte moje, edna mati bi lahko pozábila na svoje dēte, ali tó edna dobra mati ne včini; i da mati nemre pozábiti svoje dēte, misliš ka je Bóg pozábo na tēbe? Glédaj, drágo dēte, On erčé, ka te vu svoji náročaj varje, i v njegovoj svētoj rēči čté mo: gda je te zgübleni sin nazáprišo vu očinško hižo, njegov oča, — tó je Bog vu Gospon Kristuší — je niti edne rēči nej pravo od njegovi grēhov, nego ga je obino i ga je kúšno.“ Te mérajóči sin njej je samo telko pravo: „Mama, jas se vzemem i bom k mojemi óči šo, njegova lübězen je obládala moje srcé! jas ščem Njegov bidti.“

Gotov biti je vse. Na tróje bojmo gotovi, na smrt, sôdbo i vekivečnost!

Boža velikost.

Tí zmožen Bóg, či ete svēt preglédnem,
Šteroga si Ti stvóro v zmožnosti,
I či se na vse one stvári zglédnem,
Štere Ti hrániš z tvoje mōdrosti:
Té ti spēvam, Gospodne, v radosti;
Kak zmožen si! Kak velki si!

Zglédnem se gori vu ti zvézd daltno
I vidim vsē njih dičen svetel trák,
Kak sunce ino mēsec se svetlijo
I razženjó nōči kmičen mrák:
Té ti spēvam, Gospodne, v radosti;
Kak zmožen si! Kak velki si!

Či me sréčaš vu tvojoj večnoj Rēči
I vidim Tvojo veliko miloščo;
Kak pripelaš tvoj veren národ k sreči,
Kak si ga lübo, réšo i vodo:
Té ti spēvam, Gospodne, v radosti;
Kak zmožen si! Kak velki si!

Či se mi bremen moji binov grozi
I mi je düša na smrt žalostna;
Tak se Ti nagneš z nebés k meni doli,
Me trōštaš i me reiš vō z groba:
Té ti spēvam, Gospodne, v radosti;
Kak zmožen si! Kak velki si!

I da me ednók odzovéš tá k Tebi,
Gda bom pred Tvojov večnov díkov stao,
Té, gda vekvečni žitek dáš Ti meni,
I jas bom te na veke zvišávo:
Té ti spēvam, Gospodne, v radosti;
Kak zmožen si! Kak velki si!

Silvanus.

Ka vsakši vu vústaj má!

Či bi vam tó pitanje goridao, da mi hitro povēte, ka je ono, štero je vu vsakšega človeka vústaj navzoči, bi mi gvüšno nej znali včasi povedati i bi me radovédno poglejüvali, naj vam sam odgovor dam. Zató vam zdaj precí ovádim. Ono, štero se vu vsakšega človeka vústaj nájde, kak pri mládom, tak pri stárom, kak pri dobrom tak pri hüdom: je *jezik*. „No“, te pravil na tó; „tó je gvüšno níkša modrija nē, tó vsakši norc zná i škoda njemi je bilô tó notridati vu Dúševni List, či je že čedněšega nej znao pisati.“ — Jas vam pa rávno tó ščem posvedočiti, ka nej samo ka vsakši norc nevej, ka je jezik, ne-

go ešče dosta-dosta tákši čedni nevej, ki sebé za módroga, zevčenoga, poskušénoga, i z rečjov: za pametnoga držijo.

Gda je Bôg na stvorjenjá šestí dén človeka stvôro, on je bio cêloga Božega déla korôna. Med človečimi orgáni je pa pá li jezik on, šteri je poséбно meštersko délo. Oči človeka so gvúš-no čúdne, ali kelko bole so ostrejše oči ništerne domáče i divje živine. Človeča vüha so daleč né tak ostre, kak lisičke, ali konjske, pes bôgši nôs má, kak ljudjé. Ali človeči jezik daleč obri vsej stoji. On je ostréši, kak vuká zobjé i bole ošpi-čeni, kak žalec sršnjá. On omogôči človeka na popêvanje, štero je lepše od kôseka fúčkanja. Žnjim zmore človek na jezero formo gučati, trôštati, krêgati, ljubiti, politizirati i bojne voditi.

Či bi mi jezika né meli, bi prispodobni bili k vôri, štera nema kazáčov, ár samo po njem pride na dén vso znotrášnje skrivno mišlénje i občúténje. Tak bi bili, kak svét brezi sunca, ár jezik oznani, jka je vu srci skrivnoga. Od prve lübezniive rêči materé nam je vso včénjé, ves trôšt, vsa vzgoja i tanáci, vsa pravica i spoznanje svéta po človeči jezika j dána. — Ka je dônok te jezik, šteri je komaj ništerne centimetre šürki i dugi, za mašina, pred šterim se vse drügi od človeka napravljeni mašini lahko skrijejo. Zná več kak po 1000 jezika j gučati, zná se šáliti i ômuren biditi, zná božánsko i peklénsko gučati, zná srcé razveseliti i zná v oči skuze prisiliti. On zmore oraniti bole, kak ogen i meč zmore bole vráčiti kak te najbôgši balžam. „Po njem zvišávamo Očo Bogá i po njem preklinjá-vamo naše bližnje, ki so na Boži kêp stvorjeni. Z vüst ide napré dičénjé i psüvanje.“ (Glej: Jak. 3, 9—10)

Ali gda je jezik tak čúden i na telko stráni déljajôči mašin, je potreben skrbne pažnje i kontrole. Kôla rud májo, konji se pod cügle de-nejo, či se ščé, naj po právoj pôti pela, ali gde je on, ki bi jezik znao vračati, tó malo rêč, štera tak velika dela zná doprinášati? „Jezik ni eden človek ne zmore vüzdati, to nemérno hü-dôbo napunjeno z smrtnim čemérom“ — šteri je od Bogá dônok za velike i dične eile stvorje-ni. Tú je potrebnó „zgoránjo módrost“ vsakši dén na nôvo prositi i iskati. Samo Kristuša düh, ki je „Düh móči, lübézni i vzgoje“, nás navči na právo nücanje jezika.

Bôg je človeki dvě oké, dvě vühi, dvě roké i dvě nogé dao, ali samo eden jezik. Toga je

je tüdi z dvě redá zobmi, kak z plôtom okôli vzéo, notrizapro med gatré. Z tem nam je tó naznано, naj z jezikom šparamo, ga nepüstimo po špáncéri i okôli falôtati, nego premišleno ga nücajmo. Zátó se varmo od vsakšega nehasno-vitoga brbranja. Kelko sreče, méra, lübézni, bláj-ženstva, poštenjá i radosti se je žé na nikoj za-brbralo. Právijo, ka divje gosi, gda obri visiki planin letijo, gde orli gnézdijo, si kamen vze-mejo vu klün, naj nemrejo žlebetati. Vnôgim lü-dém bi preveč blájženo bilô, či bi si oni tüdi kamen vzéli vu klün, naj telko ne žlebečejo.

Pod vzgojov Kristušovoga dühá se navčimo rêči nej nepremišleno i náglo tápovedati, za štere nam je mogôče sledi preveč žao, ali té je žé prekesno. Či pismo pišeš, prve kak pa bi je na pošto dao, je dvakrát prečtíš, tak premisli rêči dvakrát, prve kak bi je vöpovedo, ár té nazáj-vzéli žé več nemreš. Dvakrát misli i ednok gu-čil „Ki jezik svoj obvarje, té obvarje svoj ži-tek.“ (Péld. 13, 3) — „Ki brati svojemi erčé blážen, vrêden bode gyehenskoga ognja“, i od vsakše márne rêči račun bodemo dávali na sod-ni dén.“ (Mátaj 5, v. 22. i 12, v. 36)

Boži düh nás obvarje tüdi od tutanja i láži. Nika ne čini človeka natelko prispodobnoga k šatani, ki je „Oča láži“, kak rávno lažlivost. Láž krátke nogé má, ne pride daleč. Zmisli si na strašen šorš Ananiáša i Safire (Čti Djánja knige 5, 1—11). — Ništerni ljudjé so kak máčki: pri lüknji čakajo na miš. Tak tüdi oni vedno nastré-gajo na slabe stráni svoji bližnji, naj na njé vdárijó, kak máček na miš, naj njihove slabosti lovijo. Drügi so kak črvovje, preci so tam, gde mrlina smrdi i jo razkápajo, čisto, zdravo délo njim je né po völi. — Zátó nücajmo náš jezik pod vzgojov dühá Gospon Kristuša, naj dobre, hasnovite, lübezniive i radost obüdjavajôče rêči gučimo. Či koga opominati moremo, činmo tó vu lübézni. Vu lübézni gučmo pravico i né láž. Vse, kak pred Bôgom! „Edna rêč vu svojem časi povédana je kak zláto jaboko vu srebrnom loš-čini.“ — Jezik náš, šteri je pozváni Bogá ed-nôk vu diki zvišávati, naj bode žé zdaj Gospodni posvečeni!

Siv.

Nezahválnost. Tungenjew edno legendo pripovidávie: pozvao je ednôk Bôg vse jákosti k gostšénji. Prišle sta dvě tákšivi, naj si pri en-ovoj sêdeta, šterivi se na zemli nigdár nesréčata. Gospôd je morao njidvi enovoj obprvim notri-pokázati: dobročinenje i zahválnost.

Nika od zvönêšnje missie, ali od povrnênja poganov.

Vküp postavo Flisár Jánoš.

7. Jeli jestejo i dnesdén samaritánušje? Kêp z-zvönêšnje missie.

Vu davêdoj tropičnoj hiži Afrike se je eden težki auto tirao po tak zvanom zlatom brêgi. Med potúvanjom se je pri autoi nika popravka dalò naprê. Móži, negerski delavec se je pri ednom zvagljenja mesti poškáio i doli je spadno z-autoja. Tak nesrečno je spadno, ka si je ramo potro i ešče tûdi rano dôbo. Pôtnici so nê dosta mávali za njega, tam so ga povrgli samoga. Nêger se je nikak tá zavlêkao k ednomi banán grmê v-séncu. Dale je nê mogao idti, doli si je légao. Po pôti pri šteroj je ležao, so nagôsti hodili lûdjé i kola tûdi. Nêgerov karavánje, trsci so potúvali po njé, lûdjé so brémèna nosili na pléčaj i glaváj, pôtnici so donájkali, popêvali i hrabučili. Siromáka oranjenoga so nê vzéli na pamet. Sledi je šò eden negerski pop, ki je z ednim tûdi vráč, doktor bio. V táški je nesao korán (mohamedánsko biblió). Vu zelênoj, erdê doj, cífraztoj turbí je vrástvo i vráčne škéri meo. Tomi nesrečnomi se pokloni, pog'édne ga i dale potúje. Vido je, ka bi tú pomôč nê z-mátoga trûda stála. Potom so šle ženske, deca i toga nesrečnoga so se ognole. Šò je eden fetiša (bolvana) moléli pop tûdi, k-njemi stôpi i právi njemi: „Či boš mogao pláčati, dam ti eden zdravêče móči čúden znák, šteri je z-párduca vlási i z-mačêči čonklêcov naprávleni. Betežni njemi je odgôvoro: „Ni filêra nemam! Kak bi ti mogao pláčati! Vodò, vodò mi daj! Fetiš pop ga je tam povrgao, nevoláka, brezi toga, ka bi njemi eden napitek vodé dao. Potom je šò eden bêli človek, žnjim edna čupora nêgerov. Nêgerje so palinčne glaže nesli.

Ete bêli je tûdi mimo šò. Palinčni agent je bio, komi je samo tò štrmelo v-glávi, ka kak nájveč palinke more drágo odati domorodcom. Nesmileno je dale mandígao. Že se je večerilo. Ali ovo, ednòk se samo cinkanje začúje. Od zahájajòčega sunca trákov na blišêčêem biciklini se pá eden bêli človek bistro približáva. Kak je do toga nesrečnoga prišao, doli je skočo z biciklina i preci je pomôč darúvao tomí ostávlenomi. Dr. Fisch je bio té samaritánuš, aburjai missionski doktor. Po podeljênji pomôči se je

poskrbo za priliko, z-šterov ga je notri dao od-pelati vu Aburionsko málo kliniko.

Rana se njemi je nateliko očemerila, ka so njemi ramo doli mogli operêrati, ali záto je po operácii za ništerni dén z-vesélím obrázom, bíáženo ležao vu málem špitáli z-robsluga znamkom Moži. Že je čúto, ka njemi bêloga doktora lûbézen prvle-sledl zvráči rano.

Z dvema letoma sledi, na Božiča dén je tam kléčao Móži pred bezetskov missionske cêrkvi oltárom v Obori. Črnkavcov dühovnik je na blagoslov z-razprestêrtími rokámi ober njega gláve dao blagoslov na toga nesrečnoga glavò. Vu krsti je lépo, Pavel imé dôbo Móži.

* * *

Ali keliko odnemoreni ji leži ešče kre Afrike cêst i pôti ostávleno povrzeni i na premi-nênje osodjeni! Dosta ji ide tá kre nji brezi čú-tênja milošče. I keliko ji eti domá more preidti naši krvni bratov, brezi pomôči, na sébe zao-stánjeni siromákov, za štere se nišče ne briga.

8. Jeli jeste i kakši nâshaj pri missiji?

Naša evangeličanska sv. matí cêrkev več missionáriušov, diakonis drži v Ážiji, v Afriki i v Austráliji. Na Jáva otoki edna Horvát Gabriella missionska vračitelkinja razšúrjáva med poganmi návuk Kristušov i evangeličanske missionske postáje cêrkvi, šò'é, špitáie držíjo gori. Záto se potêrajo tak zvaní zvönêšnje missie áldovi, k šterim pôleg svoje premôči, vsáki evang. vernik za dühovno dužnost more držati njé podpêrati, ár z tém razšúrjáva Bože králestvo eti na zemli.

Poganov povrnjávánje odpráva dnesdén 106 missionski družtev z 29.188 od etec z Europe poslani i z-151.735 tam rodjenimi diakonisa-mi delavci, ki na 89 000 postajaj bíuzi 8 i pôl millionov poganski krščanov obslúžávajo. Zvön tê je missionskoga dela sád v Ameriki 9 millio nêgerski krščanov. Vu velikom račúni jestejo šò-lé, cêrkvi, špitáli, apoteke, sirotinske hrambe, slêpi i nêmi nâstav; dvorni diakonis i ženski vučitelíšč. — Biblia je dnesdén na 686 jezikov obrnjena doli, štera tûdi missio slúži. Vse tò nam svedoči, ka ji dosta jeste, ki se z právov lûbéznostjov držíjo Jezuš Kristuša. Ali kakš'é je velika dotêšnja skrb, dônok je ešče jáko veliki račun poganov. Víše 900 millionov poganov živé na cêlom svêti. Velika je tê telovna i düh-ševna mantra!

(Dale.)

Puconsko evang. fárno žensko društvo.

Puconsko fárno žensko društvo je na nedeli Jubilate, apr. 18 ga melo svoje lètno rédno správišče v u cèrkvì. Správišče so ob navzòdnosti vsè verníkov, ki so bìli pri Božoj slùžbi, Rátkai Vera predsednica òdprli z pripravnim, lèpim govorom, šteroga glávne mìsli so siedéce:

Z radostjov pozdrávlam vse tú navzòce, ki smo vküperprišli, naj posvetimo našega društva šèstlètni obstoj. Prosim od Vsamogòcega blagoslov na naše správišče. On nas naj po svojem svètom dùhi vodi, ravna, bráni v u tom skùšávjanja punom çasi, da v u veri oçákov nevklenjeno obstojimo i v u boji nezdvójimo.

Tròštam se, da v u nami bodoça vrèlost nepomenka i neobtrúdnò, kak do tegamao, tak túdi nadale bomo delale Bògi na diko, našoj svètoji materi cèrkvì i našim bližnjim pa na dobro. Na tò túdi z punov lùbéznostjov prosim vse èestnice i kotrige našega društva.

Ka naše društvo od leta do leta več kotrige má, tò svèdoçi kre toga, ka se njegovo delo vedno bole poštùje. Pozdrávlam naše nòve kotrige. Z boleznostjov se pa spominam z tisti, štere je žilka i smrti gospòd òdzvao od nás. Nji spòmenek blážení boj med nami. Z etim òdprém naš rédni lètni gyülèš.

Po rázločni formelni doloçilaj je Bajolo Marija tajnica goripreçtèla zapisnik prvèšega správišça.

Celec Irena blagajnica je dála naznanènje od blagajniškoga šafarùvanja v preteèenom leti. Navkùpnoga notrijemánja je bilo 6 386 D. 87 p. navkùpnoga vòdávjanja pa 5 562 D. 87 p. Društvo má pènez vküp 17.715 D. 77 p. Šiftar Šarolta pregledoválka je naznánjala, ka pènezni dnèvník i račun je v popolnom rédi.

Potom je bio goripreçteti po Furek Irèni tajnici napisani zapisnik odborove seje, na šteroga podlági se je sklenolo, ka društvo na svoji stroškaj podugša železobetonso ograjo pred zemliščom, k cerkvenomi vrti küplenom. Letos zidajòçoj svojoj fari dá društvo 10.000 Din. brez žojnoga posojlla. Pod pod cerkvenimi klopmi dá društvo namazati s protiprašnim olijom. Nadale dá društvo konfirmanduščom spominske liste i Gustav Adolfa društvi 400 Din. Çlanarina nadale ista ostáne.

Ar je mandát èestnic i odbornic dolipreçkao, znòviç je zvoljena uprava društva i tò vse dotèšnje èestnice i odbornice so nazájzebrane, li na mesto Bajalo Marije tajnice, štera se odseli z fare, je zvoljena za nòvo tajnico Jonaš Karolina, r. Fartelj, za nòve odbornice pa v Pužavci Temlin Vilma, r. Temlin, v Brezovci Horvath Gizela, r. Hašaj, v Predanovci Podlesek Ana.

Predsednica so zahválili ednoglásno zèbránje cèle uprave, prosili so društvo, da túdi nadale v u lèpom vküprazmènji dela i istinsko zahválnost so vadlùvali Bajalo Mariji tajnici i odstopenim trém vesniçkim odbornicam za vse njihove trùde društvi prinešene i so je prosili, da nadale túdi verne ostánejo k društvi. Z tèm so zaklüçili správišče i svètešnji program se je zaço.

Predanovski moški khoruš je pod vodstvom Jonaš Štefana kateheto preveç lepo spopèvao 2 veršuša 316 pesme. Luthár Á. dùhovnik so predávjanje meli od ete tème: Žukavci v u slùžbi božega králestva. Vukan Aranka je z globokim èítom jáko povidno deklamálivala „Pesem lùbézni“. Po zaklüçnoj molitvi dùhovnika je popèvani prvi veršuš „Trdi grád“ pesme. Z-tem se je dokonçala cèla òsvetnost.

Za verebrate!

Prekmursko evang. mladinsko društvo v Puconci je med mladinov püconske evang. fare organizeralo izlet v edno našo nájmjlájšo, po števíli verníkov nájménšo gmájno — v Apaçe, da njím pokáže srčno verebratinsko lùbézen, da njím ponovno posvedoçi, ka so od nás nè ostávleni.

Na lèpi risálski pondèlek 17. t. m. že rano v gojdnò je prihájala mladina, brez rázločka spola, na biciklinaj zevsè krajov naše fare na Gorico, gde je bilo glávno zbirálišçe. Bilo nás je skùpno 86, od toga 22 deklin i 64 deçkov pa nad 15 starèši, šteri so túdi z nami potùvali.

Ob pô 7. vòri smo z božov pomoçjov šli na pòt pod vodstvom predsed. Flisar K., predigera g. Jonaša i blagajnika Flisar Ernesta, k našim verebratom, da tam jávno manifestèramo moç, vernost i verebratinsko lùbézen, štera nás véze. Cèlo potùvanje je v nájlèpšem rédi teklo doli med èudùvajòçim lùdstvom, štero smo sreçávali.

V velkom računi so bìli zbráni naši Apaçki verebrate i sestere, šteri so nam odkrito vò-

pokázali radost i veselje, da nás vidiyo i čutiyo v svojoj sredini. Ob pô 10 vöri se je z vrëlim popëvanjom vernikov začnola slůžba boža. Apačka molitvárnica je nabitó puna bila, vnoyi vernicke so vöni pri odprëti oknaj tál jemáli z toga redkoga svetüvanja. Božo sv. rëč so glásili Kerčmár Zoltán mestni prediger. Njuv govor je bio nabüden pozdráv našoj mladini, tak ka nam bude ostao večno v naši düšaj, kak drági kinč. Po lëpom solo spëvanji Franko Karoline s spre vájanjem Jonaš Štefana na harmoniomi: „Ne vcagaj, o čreda mála“ so meli v srcé sëgajöči pozdrávni govor Jonaš Štefan katehet na naše Apačke verebrate i sestre. Med njuvim govorom se je ništerno i ništerno oko napunilo z skuzami radosti v trdnom zagvüšanji, ka so në ostávleni od verebratov naše krajine. Potom je mladénc Marič Kálmán lepo naprë dao pesem „Oblüba“. Nazádnje je mladina navdüšeno spopëvala pesem: „Diči, düša moja, dike vekvečnoga krála.“

Po sküpnom obedi smo si poglednoli vzor no urejeno Meinlovo veleposestvo, tak ka je vnoyi polek düševne hráne döbo tüdi nikaj praktičnoga znánja. V nájlepšem rédi smo vsi zdravi, v dühi pokrepleni prišli k svojim domam.

Topio zahválnost vadrüjemo naše šinjorije vrëdnomi inšpektori g. Benki, šteri so materijalno podprli to naše lepo potüvanje. Zahvállmo se tüdi mestnomi predigeri g. Kerčmári na lübeznivosti, štero so nam cëli čas v ednom ali drügom dugovánji skázali.

Močno osvedočeni vsi v sv. rečáj: „Drži, ka máš, naj ti nišče nevzeme korono tvojo“, bomo hitili biti na pomoč vsem i vsakomi ostávlenomi verebrati i sestri. — Trdi grád je naš Bôg!

Fllsár K.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Že ste pa nej več tühenci i žalárje, nego pörgarje s svëtimi vréd i dománji Boži.“ (Efez. 2, 19.)

Smilenost. Eden brez decé bodoči zákonski pár v Apačkoj filialnoj fari za svoje dëte vzeme edno okoli 8 lét staro sirotinsko deklinico. — Në dávno je obiskala puconskoga dühovnika edna gospá, H. Ottovietz, z Schladminga (Austrija). Njéni dëdek, Lazar Ivan se je na Vaneči, od L. Franca i Mikola Kate 1793-ga leta narödo i 1813-ga je vu hištvo stöpo z Fartelj Tereziov z Doline. Tá gospá je za rod svojega dedeka zvedávala i dühovniki je präk-

dála za srmaško deco 200 Din i obečala je, ka k Božiči tüdi pošle kaj za srmaško deco.

Selo. Apr. 25-ga smo pod občütenjem radosti i žalosti bilí. Radüvali smo se, ka so nam lendavski dühovnik páli glásili Božo sv. rëč i vöobslüžávali Kristusovo sv. večërjo. Okoli 500 nás je bilo pri Božoj slůžbi i 36 ji je živeló s sv. Večërvov. — Isti dën popoldnévi smo se pa vsi skuzili pri škrinjí — grobi verne tívárišice, míle materé Vaš Károlove, štera je vu svoji nájlepši letaj ostávila vsa zemelska. Križevski, lendavski i morávski dühovnicke so nam glásili tröštajöče reči pri tom sprëvodi. Vsi se molimo za dresëlnoga vdovca, kí je voditel gíbanja cërkví zídánja, naj njemi vera poctomtoga tüdi nepomenkáva.

Newark (Amerika). Slovenska gmána je dobila nôvoga dühovnika vu osebi Balek Števana, ki so betlehemski roják i në dávno so bili potrdjeni za dühovnika. Z naše stráni Boži obilen blagoslov žëlëmo mládomi dühovniki i radi bi se vüпали, ka naše časopíse vrëlo bodo razširjávali med svojimi slovenskimi verníkmi!

Turobni glási iz Gor. Slavečke fare. Od-selili so se zádni mëséc vu večnost: Ivanič Marija, roj. Recek iz D. Slaveč, vu 64 l. st., Jud Franc, posestnik iz Sotine, vu 45 l. st., Pozvek Števan iz D. Slaveč, vu 80 l. st., Pozvek Eva, roj. Skledar iz D. Slaveč, vu 77 l. st. — Naj počívajo vu miri!

Gornja Slaveča. Dne 9-ga mája obdržánom rédnom gmánskom gyülëši je bio znovič izvoljen — skoro edno glasno — lanjsko leto dozhaváljeni naš cerk. inšpektor Fartek Franc. Prisëgo za inšpektorsko čëst je pred cerk. občimov dolidjao vu roke dománjega dühovnika, kí ga je pozdrávlao ob toj prilíki, vse dobro njemi žëlëči i prosëči ga, da vu takšem dühi naj nadaljáva to na njega znovič zavüpano čëst, vu šterom je začno i naj ga nemöti pri etom deli nikše protivinstvo od stráni ništerni faránov! Pláčo za svoj trüd zadobi pri Bôgi. Žëlëmo nôvo izvoljenomi inšpektori dosta sreče, zadovolnosti i zdrávja, da de tak našoj fari, kak svojoj lüblënoj familiji slüžo ešče mnoga lëta!

Biblia v Braziliji. V Brazilije ednoj vësi je eden misionár ništerni falatov Sv. Pisma ödao, ali preci kak je tó domáci pápinski pop zvédo, ka lüdjé Božo Rëč čëtëjo, njim je zapovedo te Biblije vödati, naj se na jávnom zažgéjo. Velki küp drv je bilö na pláci v gomilo nanošeni i vužgáni, lüdjé so pa sašeni stáli oköli ognja, dokeč so njihove küplene Biblije i Tešamentomi vu plamën šli. Vöter je piho, šteri je te gorëče papëre daleč táneso. Ednoga, šteri se je samo malo obëžgo, ga obri streh daleč do

konce vési odpiho, gde je vu dvorišči edne Senore (dáme) dolispadno. Ona ga je gorivzela, ga je prečtela i od ti rěči vu senci globoko genjena postánola. Tüdi njeni mõž, gda je večer domô prišo, ga je čtéo z velikim interesom i sta ga skrbivo tá shránila. Edno leto je minolo i drügi missionár je prišo vu vės, ki je obisko tüdi hišo te Senore. Ona je naprè-prinesla te táshránjeni papér i ga je pitala, či bi njé nê znao povedati konec te pripověsti, štera je na tom papéri bila. „Oh ja“, ercé te missionar „tò je z oni knig, štere jas odávam“ i njé pokáže Jánoš Evangeliuma trétji tál, z šteroga je te papér bio. Z veseljom je bio küpleni zdaj eden Növi Zákon, naj cêlo pripovést čtéta z možom. Čtéta sta jo i nadale sta zbrojávala vu Pismi, dokač sta mér najšla za düšo i cêla familija je spoznala Božo Rěč.

Gustav Adolfa družstvo. V G. Slavečkoj fari so v tek. leti nasledijóči dári vküpprišli na cíle Gustav Adolfa družstva: nabéranje po vesnicaj, v G. Slaveči 115 D. 50 p, v D. Slaveči 57 D, v G. Lendavi 33 D 50 p, v Kuzma-Matjaševci 59 D 50 p, v Sotini 96 D, v Serdici 33 D, v Nuskovi 61 D, v Sv. Jurji-Rogaševci 51 D, v Večeslavci-Pertoča 23 D, v Vidonci —; offertorium na Trikrálovo 40 D. 25 p; nabéranje med decov 190 D. Vküp 759 D. 75 p.

Evang. šolske decé v Puconskoj fari v tek. leti je bilo: v Puconskoj štirizložnoj šoli 172, v Andreskoj dvázložnoj šoli 71, v Moščanskoj trizložnoj šoli 106, v Brezovskoj dvázložnoj šoli 72, v Pečarovskoj trizložnoj šoli 35, v Predanovskoj šoli 50, v Sebeborskoj šoli 57, Vküp tak 563 decé; 16 vučni mõči, ali z tē samo 4 evangeličanske vere. Verenávk se je včio tjedensko vu 22 vöraj.

Pošta. V. Cipott, Bethlehem. Pěneze za kalendarije dôbili. Na etom mesti Vam tüdi istinsko zahválnost vadlújemo za trüd i vrělost. Vse drügo vu písmi Vam odpišemo. Topeo pozdráv!

Turobni glási. Zádjni mësec so se z Puconske fare odselili vu večnost: Posvek Terezia, roj. Küronja v Sebeborci, stara 72 leti; Horvath Kata, roj. Kolar, na Vaněči, st. 57 l.; Sabotin Jožef v Sebeborci, st. 70 l.; vd. Kovačič Terezia, roj. Veren v Pečarovci, st. 71 l.; Slavic Jožef v Polani, st. 83 l.; Barbarič Elizabet v Polani, st. 70 l.; vd. Grof Žuža, roj. Škrilec v Puconci, st. 83 l. i eden otrok v Predanovci. Naj májo sladtek grobski sěn i bláženo goristaněnje.

Samovolni dári. Na goridržanje Düševnoga Lista: Horvath Lajoš Dolina 5 D, Cipott Karolj Polana 2 D, Šiftar Franc Polana 3 Din. — Na nesprh-

livi vėnec Luthárove Flisár Šarolte: Sečko Geza Vaneča 10 D, familija pok. Vljaj Franca Predanovci 30 Din. — Na Dijački Dom: Kühar Štefan i Jolanka gimnazista Puconci 20 D, familija pok. Vljaj Franca Predanovci 20 Din. Topla hvála!

Ka novoga? Velki nemški Zeppelin „Hindenburg“, ki je vozo 94 potnikov, blüzi Newyorka, gda se je rávno ščeo spüstiti, je eksploderao zavolo toga, ka se propeler zlomo; 31 je mrtvi i več ranjeni. Za ponesrečene článe slüžbujočih je amerianska trgovska zbornica podelila kak prvo pomoč 5000 Dolárov. — Taljanski letalec Tecci je z letalom 15655 m visiko leto nad zemljo, t. j. novi svetovni rekord. — 12. t. m. je angleška imperija mela velki dčn: koronüvali so kralja Jurija VI., ki je obednim indijski casar. Pri koronüvanji je bilo najmenje 10 milijonov ljudi, rėd je vzorno držalo 20,000 policajov z angleškov hladnokrvnostjov. Vsi visiki gostje i sam kralj i kraljica so se pelali s konjami, královo kočijo je vleklo 4 pár beli konjov. Koronüvanje je opravo canterburijski protestantski nadškoof. Konec koronüvanja je naznanilo 62 štükovski strelov. Po koronüvanji je bio slávnostni obed. Našo državo so zastopali Njeg. Vis. knez namestnik Pavle s kneginjo Olgo, šteriva sta kak botrina že dugši čas gosta angleškoga králevskoga dvora. Iz celoga sveta novinárje so tüdi tam bili; taljanska vláda pa niti novináre i ne zastopnike poslala na koronüvanje. — 19. t. m. je prišao v Budapešt taljanski kralj Viktor Emanuel s kralicov, gde ostane 4 dni. — Taljani so potrošili za abesinsko bojno 11,350 milijonov lir. — Na rialsko soboto se je minister Göring s posebnim vlakom skoz Avstrije pelao v Rim; Avstrijci so mislili ka je Hitler, záto so pa po postajaj živiljali Hitlera. — V Senji na Hrvaškom se je ne dugo vršila proslava Matija Gubca i bratov Radičov, pri šteroj priliki so 6 bujli, 6 pa težko ranili. — V Berlini letos zgotovijo najmodernejše letališče na sveti i bo pravzaprav centralno letališče Evrope. — V ništérni pokrajinaj Amerike so nastale za volo vnogo deždža povodni, kakšni nepomnijo že 40 let. — Suhoča i glád jeste v kitajski provincaj, ár od lánskoga augusta nega niti kaple deždža. — Letošnje povodni v Sremi, Bosni i v Slavoniji so napravile pol milijarde din-ov škode. — Pri Ankari (Törška) je zletelo v zrák skladišče z municijo. Nájménje 50 ljudi je bilo bujti i prav telko ranjeni. — Naš prezvišeni püšpek g. D. Dr. Popp po težkoj operácii, štero so mogli prestáti v Zágrebi, so odišli v Cirkvenico poleg Fiuma, ka si svoje ráje zdrávje pokrepijo. Bòg dáj, ka bi se kem prvle popolnoma ozdraveli.

Reformácia na Angleškom.

Naprejdáva : SILVÁNUS.

(Nadaljávajte.)

Tak je Wesley k Bôgi molo : „Gospodne, pomágaj mojej nevernosti. Bože, bojdi smileni meni grěšniki.“ Wesley je tŭdi že z predganjem gori stéo hěnjati, ali Bökler ga je li nagučávao : „Predgaj od vere, dokeč jo nezadobiš i té pa záto, ár jo že máš“, i tó je Wesley pomágalo.

Na tó je prišo večar 24. Májuša 1738. Wesley je vu ednom družtvi bio, gde je Luthera predgovor k Rimlancom poslanom listi bio gori-prečteti. Od toga Wesley sam erčé etak : „Trifrtále devět je bila vóra, gda se je razlágalo, ka môč Boža vu veri k Jezusi je delajóča i te sem občěto edno čúdna toplóčo vu srci i gda se samo jedíno v Kristuši zavúpam na zveličanje. Zdaj sem stálno zagvúšen postano, ka je On moje, ja rávno moje grěhe vzéo na sébe, naj me oslobodi od grěha právde i smrti.“

Tak je zdá Wesley po veri mér zadóbo z Bógom. Edno velko želěnje je méo te Herrnhut-ske obiskati, grof Zinzendorfa i celo gmajno spoznati, od steri so ti edni tam na mórji nepozábleni spómenek dáli za njega. Tó se njemi je tŭdi posrečilo i z velkov zadovolnostjöv v srci i dúši okrepčeni, se je leta 1738 povrno nazáj v London. Tak so zdá Wesley, njegov brat i Whitefield v Londoni i po drŭgi varasöv cěrk-vaj predgati začali evangelium od Bože milosče nad grěšniki, pokóro i povrněnje z velkov navdúsenostjöv. Lŭdstva mrtva srcá so se oživela, njihove predge so se preveč dopadnole národi, ali obúdíle so tŭdi dosta protivnosti. Lŭdstvo se je na dvóje vtrgnolo, za njé i próti njim i preci njim je prepovédano biló vu Londoni predgati.

I gda je Wesley zmožnoga govora predgar bio, so ti pŭspeki nē za znanosti volo prepovedali njemi predgati, nego vsebina njegvi predg jih je spáčila; rěč od križa Jezušovoga, spravičanje vu Jezusa krvi i zveličanje po milosči. (vzemi na példo I. Korintušanski list 1. tál, 18. versus i nadale II. Korinth. 4. tál 3. versus !). Toga poslédek je bio, ka obrvim Whitefield i té Wesley sta vŭnē na próstom predgala. Toga náshaj je nepopisano velikí bio. Whitefield je med bajcari v Kingswood i, pôleg Bristola predgo od pridóče srditostí Bože i Jezusa smilenosti nad grěšniki. Etak je knjím esče nisče nē gučo i ti od vógelja čarni bajcari so ga z tákšov pazlivostjöv poslŭhšali, ka so se ta trda srcá

změčila i za krátkomalo se je spremenio njihov žitek tŭdi. Kak Whitefield, tak tŭdi Wesley je z ednákov navdúševnostjöv predgo povsud; na brŭtivaj, na pôlaj, po cestáj i na senji i včási do 30.000 lŭdi ga je zepnjenov pazlivostjöv poslŭhšalo vóre i vóre dugo. Čúdna dela so se zgájala; večkrát se je zgódlilo, ka med predgov je eden ali te drŭgi, kak da bi ga blisk doségno, od stráha vkŭperspadno i v nezgovornoj bojaznosti k Bôgi za milosčo kričo, dokeč je posvét i tróšt najšao i na tó z velkim glásom Bogá dičo. Gvúšno je tó pri ništěri z čistoga srcá prišlo, ali vnógi, ki so se tak momentálno povrnoli, so sledi med světom dónok vu stáre grěhe i odŭrnost nazájspadnoli. Wesley je vu táksem ekstázilncnom povrněnji nikaj démoničnoga vido (démon je hŭdi dŭh) i vedno je pravo, ka to právo istínsko povrněnje se ne pokáže vu ekstázilncnom tróblenji, nego vu dobrom sádi nŭvoga, pobožnoga, posvečenoga žitka.

Poželěnje na etakše predge je vedno vėkše biló. Wesley je počasi več kak 300 predgarov biló na pomóč, ki so glásili evangelium bajcárom, matrózom, betěžnim i robom, ki so vu onom časi po vnožinaj napunili temlice i osmrťeni bili i so je tróštali, batrivilo i opominali na zbógšanje. Tŭdi kapěle i molitvárnice so bilé zozidane, štere so Wesley i njegovim predgarom na slŭžbo bilé pŭšćene. Z tēm so se vnóga vskěša družtva nastavila, štera so po Wesleya zapóvedaj živele brezi toga, ka bi se od držávne cěrkvi lóčili ali od njé spoj vkraj odtrgnoli. Wesleya nakaněnje je tŭdi nē biló se od cěrkvi vkraj odtrgnoti, nego ete verski žitek na nŭvo oživeti. Záto je tŭdi zapovedao sv. svestva na dale vživati po dŭhovnikaj, ki so od pŭšpekov bili ordinirani. Tŭdi je opominc, naj ne zapŭstijo poslŭhšanja predg vu oni cěrkvaj, gde ti dŭhovniki čisto glásijo evangeliom. Tó se je sledi próti smrti Wesleya preměnilo i toga zrok so samo ti višiši dŭhovniki bili, ár so one, ki so Wesleya poslŭhšat hodili, vózaprli i njím nē vóobslŭžili sv. večérjo. Tŭdi Severne Amerike osloboděnje od Anglije je dosta pomoglo, ka so se Methodisti, ki so se od Wesleya večkrát-nom potŭvanji v Ameriko nastavili, od Angleške cěrkvi odtrgnoli. Wesley si je zdaj odlóčo predgare za pŭspeke posvetiti, či bár ka je on sam ne bio pŭšpek. Wesleya ete stopáj je do totálne ločtvi prišo med Methodisti i med anglikánškov cěrkvijov. Wesley je té stopáj vŭpo napraviti, ár ordinácijo pŭšpekov samo za človečo i zgodovínsko pravico držo i nē za eden nepretrgani akt od apoštolskoga časa, na štero je anglikán-ska cěrkve tak velko vážnost položila. (Dale.)